

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/51/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8811208092
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8811208092.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: Slovenská republika, Centrum pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie vo Vranove nad Topľou, Bernolákova 92, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 37 945 114, zastúpenému: JUDr. Stanislavom Kandalom, advokátom AK Budovateľská 1288, 093 01 Vranov nad Topľou proti žalovaným: 1. Cirkevná spojená škola, Školská 650, 093 02 Vranov nad Topľou, IČO: 17 151 627, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Stanislav Kaščák, s. r. o., Ulica 1. mája 1246, Vranov nad Topľou, IČO: 47 245 034, 2. Mesto Vranov nad Topľou, Dr. C. Daxnera 87, Vranov nad Topľou, IČO: 00 332 933 zastúpené: JUDr. Ing. Michal Plenta, AK Sídlisko Okulka 19/42, Vranov nad Topľou, IČO: 37 943 324, o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva, vypratanie nehnuteľnosti a neplatnosť nájomnej zmluvy, o odvolaní žalovaného v 2. rade proti uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 16.06.2022, č. k. 5C/218/2011-321 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Mení uznesenie vo výroku II. o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade tak, že žalovanému v 2. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalovanému v 2. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým uznesením rozhodol, cit.:

„I. Konanie z a s t a v u j e .

II. Ž i a d n e j z o s t r á n n e p r i z n á v a náhradu trov konania.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 144, § 145, § 146 ods. 1, § 256 ods. 1, ods. 2, § 257, § 262 ods. 2 z. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobca sa upravenou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým sa žalovaným uloží povinnosť zdržať sa zásahov do výkonu vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnosti, zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. B. ako stavba so súp. č. XX - škola, postavená na pozemku, parcele č. XXXX/XX, túto nehnuteľnosť vypratať, zároveň sa domáhal určenia, že nájomná zmluva, uzatvorená medzi prenajímateľom, žalovaným v 2. rade a nájomcom, žalovaným v 1. rade o nájme spoluvlastníckeho podielu prenajímateľa, a to v rozsahu X/X nebytového priestoru, nachádzajúceho sa v budove so súp. č. XX je neplatná. Uznesením zo dňa 31.01.2019, č. k. 5C/218/2011-268 bolo predmetné konanie prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na tamomšom súde pod sp. zn. 11C/27/2018. V uvedenom konaní sa riešila otázka úpravy hospodárenia so spoločnou vecou. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 16.11.2020 sp. zn. 11C/27/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.10.2021 sp. zn. 12Co/25/2021 súd určil, že žalovaný

v 2. rade je oprávnený užívať jednotlivé miestnosti a je oprávnený uzatvoriť so žalovaným v 1. rade nájomnú zmluvu na dobu neurčitú na jednotlivé miestnosti v stavbe so súp. č. XX, druh stavby XX, popis stavby škola, postavená na pozemku, parcele č. XXXX/XXX, ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV č. XXXX, k. ú. B.. Potom čo odpadol dôvod na prerušenie konania, súd začal vo veci konať a žalobca podaním zo dňa 23.05.2022 súdu oznámil, že berie žalobu voči obom žalovaným v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť. Dôvodom späťvzatia žalobného návrhu bolo uzavretie nájomnej zmluvy medzi žalovanými v 1. a 2. rade. Žalovaný v 1. rade so späťvzatím žaloby súhlasil, nežiadal priznať trovy konania, žalovaný v 2. rade so späťvzatím žaloby súhlasil a žiadal priznať trovy konania z dôvodu procesného zavinenia zastavenia konania a z dôvodu nedôvodnej žaloby, ako aj nedostatku procesnej legitímácie v konaní.

4. Súd uzavrel, že k späťvzatiu žaloby došlo v dôsledku výsledku sporu vo veci 11C/27/2018, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie, že žalovaný v 2. rade ako podielový spoluvlastník nehnuteľnosti so žalobcom môže prenajať svoju polovicu nehnuteľnosti žalovanému v 1. rade v súlade so zákonom. Nájomná zmluva bola zákonným postupom schválená mestským zastupiteľstvom, pričom žalobca a žalovaný v 2. rade ako podieloví spoluvlastníci sa niekoľko rokov nevedeli dohodnúť na hospodárení so spoločnou vecou. Uviedol, že vzhľadom na výsledok sporu, dĺžku súdneho sporu, priebeh konania, ktoré skončilo zastavením konania, po uzavretí nájomnej zmluvy a po výsledku konania vo veci 11C/27/2018, nemožno žiadnej zo strán pričítať procesné zavinenie zastavenia konania. Navyiac v okolnostiach prípadu vzhliadol existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa súd videl v správaní strán sporu, v okolnostiach celého prípadu a v tom, že priznaním náhrady trov konania žalovaným by to medzi strany sporu prinieslo ďalšie vážne narušenie už aj tak zlých vzťahov, ktoré sa týkajú užívania spoločnej nehnuteľnosti a ktoré vyvrcholili práve podaním niekoľkých žalôb na súde. V danom spore bola situácia komplikovaná aj tým, že žalobca a žalovaný v 2. rade ako podieloví spoluvlastníci budovy, každý v podiele 1, sa nevedeli dohodnúť na užívaní a hospodárení spoločnej veci. Nepriznanie náhrady trov konania stranám sporu podľa § 257 CSP sa nejaví ako neprimeraná tvrdosť, nakoľko všetky strany sporu sú právnické osoby. Žalobkyňa je štátna rozpočtová organizácia, žalovaný v 1. rade je cirkevná škola, ktorá zabezpečuje vyučovací proces pre žiakov a žalovaný v 2. rade je mesto. Zmierlivý výsledok tohto niekoľko rokov trvajúceho konania je v prospech všetkých strán, nakoľko medzi nimi bola a aj je dlhodobá, desaťročné trvajúca napätá situácia ohľadom hospodárenia so spoločnou nehnuteľnosťou, ktorá by v prípade priznania trov konania mohla spory medzi stranami sporu ešte viac vyostriť.

5. Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 2. rade, a to proti výroku II. Uviedol, že predmet konania bol daný špecifikáciou žalobného petitu žaloby zo dňa 05.09.2011 v zmysle pripustenia zmeny petitu a žalobca si voči obidvom žalovaným uplatňoval tri samostatné nároky: a) zdržať sa zásahov do vlastníckeho práva, b) vypratať nehnuteľnosť, c) určiť, že nájomná zmluva č. 252/210/10 je neplatná. Poukázal, že k otázke neurčitosti petitu už právne stanovisko zaujal odvolací súd, ktorý uznesením zo dňa 29.11.2013, č. k. 4Co/92/2013-196 zrušil predošlé meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolací súd na strane 7 rozsudku uviedol, že pokiaľ ide o povinnosť uloženú žalovanému v 1. rade vypratať a zdržať sa zásahov do vlastníckeho práva, najmä vykonávania stavebných prác, súd nerozhodol vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, lebo z navrhovaného petitu táto povinnosť mala byť uložená obom žalovaným a právny zástupca žalobcu neopravil navrhovaný petit žaloby po pripustení ďalšieho účastníka do konania. K výroku o určení neplatnosti nájomnej zmluvy odvolací súd v skoršom zrušujúcom uznesení na strane 8 zaujal stanovisko, cit.: „S prihliadnutím aj k tomu, že súd prvého stupňa nesprávne posudzoval namietanú neplatnosť nájomnej zmluvy medzi žalovanými ohľadne užívania nebytových priestorov žalovaným v 1. rade za stavu, ak dospel k záveru, že zmluva zanikla 9 mesiacov pred podaním žaloby, to znamená, že pri určení súd neskúmal, či na strane žalobcu je daný naliehavý právny záujem, ktorý je základnou procesnou podmienkou takéhoto určenia (§ 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.“ Okrem toho odvolací súd dal do pozornosti stranám sporu, že vychádzajúc z obsahu nájomnej zmluvy, a to z článku VI. bod 8, tento nájomný vzťah zanikol aj tým, že k uvedenému dátumu nebola vykonaná zmena sídla adresy školy v zriaďovacej listine a k tejto zmene podľa listinných dôkazov predložených žalovaným v 2. rade došlo až v roku 2011. Z uvedeného teda vyplýva, že u žalobcu absentoval naliehavý právny záujem na určení neplatnosti nájomnej zmluvy a nedostatok naliehavého právneho záujmu je nezhojiteľný nedostatok. Ďalej uviedol, že vzťahy medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade ako podielovými spoluvlastníkmi sú už roky nemenné a nemôžu byť reparované ani prípadným rozhodnutím o nepriznaní náhrady trov konania. Súd nemá kompetencie, aby vstupoval do spoluvlastníckych vzťahov po právoplatnom skončení súdneho konania. Nie je tu žiadna garancia, že by

práve v dôsledku nepriznania náhrady trov konania malo dôjsť k podstatnému zlepšeniu vzťahov medzi podielovými spoluvlastníkmi. Situácia sa už viac vyostriť nemôže, naviac je preukázané, že zo strany mesta došlo k ústupkom a boli iniciované viaceré osobné stretnutia predstaviteľov žalobcu a mesta. Zo strany mesta bola v minulosti vypracovaná aj písomná dohoda o užívaní spoločnej veci na usporiadanie spoluvlastníckych vzťahov a akákoľvek iniciatíva mesta bola vždy popretá správaním sa žalobcu, ktorý bez racionálneho dôvodu odmietal prísť na akékoľvek návrhy mesta a presadzoval len vlastné jednostranné riešenie celej situácie. Nakoľko strany sporu sú právnické osoby, ktorých kompetencie sú stanovené zákonom, je ťažko si predstaviť aké narušené vzťahy môžu medzi nimi existovať. Ak sú povinné zo zákona komunikovať určeným spôsobom a táto povinnosť je právne vymožitelná, potom nemožno prijať záver o narušených vzťahoch. Naviac plynutie času nemôže byť dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania. Podstatným je, že zo strany mesta bola pripravená dohoda o užívaní spoločnej veci, táto bola zo strany mesta aj podpísaná a odovzdaná v dvoch rovnopisoch na podpis žalobcovi. Žalobca podmieňoval podpísanie tejto dohody absurdnou požiadavkou, že mesto musí najprv vypratať žalovaného v 1. rade z nehnuteľnosti. Nakoľko podieloví spoluvlastníci sa nedohodli na reálnom rozdelení spoločnej veci, ani si nedojednali iné spoločné užívanie veci, potom by mesto mohlo vypratať z predmetnej nehnuteľnosti vždy len 1/2 z každej miestnosti. V konečnom dôsledku by to bolo kontraproduktívne. Na záver uviedol, že neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, preto navrhuje uznesenie o trovách konania zmeniť a priznať mu voči žalobcovi 100 % náhradu trov konania. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalobca k podanému odvolaniu navrhol uznesenie vo výroku o náhrade trov konania potvrdiť a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznať. Uviedol, že žiadnej zo sporových strán nemožno pričítať zavinenie na zastavení konania z dôvodu právoplatne skončenej veci vedenej pod sp. zn. 11C/27/2018. Pri späťvzati žaloby v zásade platí, že náhradu trov konania znáša ten, kto zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Za účelom zmiernenia tvrdosti zákona, ustanovil zákonodarcu súdu možnosť vyhodnotiť výnimočné okolnosti prípadu a náhradu trov konania nepriznať. Žalobca po skončení konania vo veci 11C/27/2018 uznal, že ďalšie vedenie konania nebude mať zmysel, čo avizoval na pojednávaní konanom 06.04.2022. Po odpadnutí dôvodov sporového konania, žalobca konal hospodárne a bez zbytočného odkladu vzal žalobu späť. Preto v časti napadnutého výroku uznesenia o trovách konania je rozhodnutie súdu spravodlivé a odstraňuje tvrdosť zákona. Pokiaľ žalovaný v 2. rade v odvolaní poukazuje, že žalobca podmieňoval podpísanie dohody absurdnou požiadavkou, že mesto najprv musí vypratať žalovaného v 1. rade z nehnuteľnosti, k tomu uviedol, že žalobca so žalovaným v 2. rade komunikoval a k jeho návrhu dohody o užívaní veci, osobne na podateľni dňa 31.08.2015 predložil vyjadrenie a pripomienky. Čo sa týka prenájmu a prípadnej reálnej delby, žalovaný v 2. rade opomína tú skutočnosť, že žalobca nie je vlastníkom veci, žalobca je len správcom veci a je povinný rešpektovať svoje zmluvné záväzky (zmluva o prevode správy majetku štátu) a zákonné záväzky. Za tým účelom žalobca aj komunikoval s nadriadenými orgánmi, aby získal stanovisko k možnosti čiastočného prenájmu na dlhšiu dobu, prípadné zámeny nehnuteľnosti - obidva boli záporné. Keďže nebolo možné dospieť k dohode, rozhodol súd tak, že žalovanému v 2. rade umožnil nadužívať majetok žalobcu, o čom existuje rozsudok. Ten bol zavŕšený uzatvoreným nájomnej zmluvy medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade a predmet sporu v tomto konaní sa vyčerpal. Žalobca preto považuje usporiadanie vzájomných vzťahov aj s ohľadom na trovy konania za spravodlivé.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (ust. § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 2. rade je dôvodné.

8. Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

9. Ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane (§ 256 ods. 2 CSP).

10. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

12. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

13. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 257 CSP, odvolací súd uvádza, že toto ustanovenie predstavuje výnimku pri rozhodovaní o trovách konania. Účelom tohto ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Zo slovného znenia vyššie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod.

15. Zákon explicitne nevypočítava, ktoré okolnosti sú relevantné do takej miery, že môžu predstavovať dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Judikatúra považuje za nepostačujúci na aplikáciu § 257 CSP len všeobecný záver hodnotiaci dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku (porov. R 34/1982, R 23/1989).

16. Súd prvej inštancie vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa jednak v samotnej dĺžke súdneho sporu, ktorého výsledok závisel od výsledku konania vedeného na súde pod sp. zn. 11C/27/2018, charakteru strán v konaní a okolnostiach prípadu, t.j. uzavretie nájomnej zmluvy medzi žalovanými. Podľa názoru súdu prvej inštancie práve v dôsledku priznania náhrady trov konania by mohlo dôjsť medzi stranami sporu k ďalšiemu vážnemu narušeniu už aj tak zlých vzťahov, ktoré sa týkajú užívania spoločnej nehnuteľnosti a ktoré by vyvrcholili podaním niekoľkých žalôb na súde. Odvolací súd sa však s uvedeným záverom súdu prvej inštancie nestotožnil, pretože ako bolo už vyššie uvedené k aplikácii § 257 CSP by malo dochádzať len vo výnimočných prípadoch, s potrebou náležitého odôvodnenia, pričom je potrebné posudzovať viaceré skutočnosti a okolnosti na oboch sporových stranách, rovnako aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej sporovej strany. Odvolací súd má za to, že súdom prvej inštancie prezentované dôvody hodné osobitného zreteľa nenapĺňujú cieľ ust. § 257 CSP a neposkytujú dostatočný základ a dôvod pre aplikáciu tohto výnimočného ustanovenia na predmetný prípad. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie pri aplikácii § 257 CSP vychádzal len z tvrdení žalobcu, ktorými odôvodňoval späťvzatie žaloby, pričom pri samotnom posúdení nároku na náhradu trov konania poukázal na výsledok sporu 11C/27/2018 s tým, že žalovaný v 2. rade ako podielový spoluvlastník nehnuteľnosti, v konaní môže prenajať svoju polovicu budovy žalovanému v 1. rade v súlade so zákonom. Na strane druhej súd nijako nezohľadnil skutočnosti na strane žalovaného v 2. rade, ani okolnosti, ktoré žalobcu viedli k podaniu žaloby voči žalovanému v 2. rade. Z uvedených

dôvodov mal preto odvolací súd za to, že v predmetnom prípade neboli splnené podmienky na aplikáciu ust. § 257 CSP a súd prvej inštancie tak rozhodol nesprávne, keď žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

17. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené tak možno konštatovať, že na predmetný prípad bolo potrebné aplikovať zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP). V predmetnom prípade žalobca vzal žalobu v celom rozsahu späť, pričom nemožno konštatovať, že by k späťvzatiu žaloby došlo v dôsledku správania žalovaného. Z uvedeného tak vyplýva, že za zastavenie konania je procesne zodpovedný žalobca, preto procesne plne úspešným bol v tomto prípade žalovaný, ktorému tak vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd v zmysle § 388 CSP uznesenie v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o trovách prvoinštančného konania zmenil tak, že žalovanému v 1. rade priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi, o ktorej výške potom rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému v 2. rade v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).